

Historia jeździectwa, cz. XXXII

1969 r. Zaprzęgi zyskują akceptację

Witold Domański

Czwórka wielkopolskich kasztanów z PSO Gniezno powożona przez jednego z czołowych zawodników Zygmunta Szymoniaka. Zdjęcie z archiwum autora.

Rok 1969 przyniósł pewien sukces Polskiemu Związkowi Jeździeckiemu na forum Międzynarodowej Federacji Jeździeckiej. Na dorocznym kongresie FEI w Madrycie, sekretarz generalny PZJ Eryk Brabec przekazał wniosek o oficjalne uznanie konkurencji zaprzęgów czterokonnych. Powołano więc odnośną komisję, analogicznie do istniejących komisji ujeżdżenia, skoków i WKKW. Polecono uściślenie regulaminu zawodów, projektowanie kalendarza imprez i kwalifikowanie sędziów. Od samego początku członkiem tej komisji został, nieżyjący już dyrektor Państwowego Stada Ogierów w Gnieźnie - Czesław Matłowski.

Wniosek PZJ w sprawie zaprzęgów nie był zaskakujący. Od paru lat sprawa ta stała na forum kongresu FEI, ale były pewne opory związane z kosztami organizacji zawodów, a także kłopotami z transportem koni i sprzętu. W końcu zaprzęgi stały się pełnoprawnym członkiem FEI. Opracowano regulamin nawiązujący do konkurencji WKKW, a więc oparty na trzech próbach: ujeżdżenia, wytrzymałości (maraton) i zręczności powożenia. Pierwsza próba składała się z dwóch części: oceny wyglądu zaprzęgu we wszystkich jego elementach (ta ocena stanowiła 30% całości pierwszej próby) oraz próba ujeżdżenia

(70% oceny). Maraton miał 32 km długości, a na trasie było od 24 do 32 przeszkód. Próba trzecia, zręczność powożenia przeprowadzana była na trasie od 300 do 500 m. Tu, podobnie jak w maratonie, oceniano się popełnione błędy i czas.

Pierwsze oficjalne zawody zaprzęgów odbyły się w 1970 roku, w czasie CHIO w Lucernie, ale nie miały one miana mistrzostw Europy. Były niejako próbą sprawności organizacji oraz kwalifikacji sędziów. Mistrzostwa odbyły się dopiero w roku następnym, w Budapeszcie. W roku 1972 były już mistrzostwa świata i te dwie imprezy przeplatały się latami.

MISTRZOSTWA EUROPY 1969

We Francuskiej miejscowości Haras du Pin, 27 zawodników z 8 państw, walczyło o tytuły mistrzów WKKW. Zwyciężyła Brytyjka Mary Gordon-Watson na 10-letnim Cornishmanie, wyprzedzając swego rodaka Richarda Walkera (koń Pasha) i zawodnika NRD Berndta Messmanna (Windspiel). Mary Gordon-Watson miała wtedy 21 lat i przez dwa sezony dominowała w tej konkurencji. Kolejność zespołowa była następująca: 1. Wielka Brytania, 2. ZSRR, 3. NRD.

Mistrzostwa w ujeżdżeniu w obsadzie 27 zawodników z 6 krajów, przeprowadzono w RFN, w Wolfsburgu. Po 15-letniej przerwie triumfowała w tej konkurencji znów amazonka (w 1954 roku była to Dunka Lis Hartel) Liselott Linsenhof (RFN) na koniu Piaff. Niemka wyprzedziła mistrza i wicemistrza olimpijskiego z Meksyku, zawodnika radzieckiego Iwana Kizimowa (Ichor) i Josefa Neckermana (Mariano). Tu zespoło wo triumfowali ujeżdźacze z RFN przed NRD i ZSRR.

Coraz aktywniejszy angielski hipodrom w Hickstead zorganizował mistrzostwa w skokach przez przeszkody. Obsada zawodów była nieliczna. Zaledwie 11 jeźdźców z 6 krajów. Tytuł mistrza Europy wybronił Brytyjczyk David Broome na koniach: Mr Softee i Top-of-the-Morning. Srebrny

medal dla zawodnika RFN Alwina Schoeckemoehle wywalczyły konie: Donald-Rex i Wimpel. Brąz przypadł Hansowi Gunterowi Winklerowi na koniach: Enigh i Torphy. Zespoły nagradzano dopiero od 1975 roku.

W tym samym czasie amazonki walczyły o medale w Dublinie. Wygrała Irlandka Iris Kellett na koniu Morning-Light, przed dwiema Brytyjkami: Anneli Drummond-Hay (Xanthos) i Alison Westwood (The Maverick).

W Finlandii odbyły się Igrzyska Nordyckie, w których wszystkie konkursy wygrali Szwedzi, a na subkontynencie bałkańskim, Igrzyska Bałkańskie, w których indywidualne zwycięstwa w WKKW i skokach odnieśli Bułgarzy, a w ujeżdżeniu Rumuni.

POLACY NA HIPODROMACH EUROPY

Niewiele było startów poza granicami kraju. W Aachen Marian Kozicki wygrał dwa konkursy na Brązie, a w Pucharze Polacy byli na szóstym miejscu na 8 ekip. Natomiast ta sama ekipa (Kozicki, Hucz, Grodzicki i Wawryniuk) spisała się dobrze na CHIO w Rotterdamie. Zajęła drugie miejsce za Brytyjczykami, wyprzedzając: Holendrów, Niemców z RFN, Belgów, Francuzów, Irlandczyków i Duńczyków. W konkursach indywidualnych trzy trzecie miejsca wywalczyli: St. Grodzicki na Biszce (dwa) i H. Hucz na Chrosnej. Bez sukcesów uczestniczyli Polacy w St Gallen, a w Lipsku P. Wawryniuk wygrał dwa konkursy na Popradzie a M. Kozicki jeden na Brązie.

W Olsztynie była, w tamtym roku, słaba obsada międzynarodowa. Indywidualnie Polacy odnieśli pięć zwycięstw: S. Grodzicki na Biszce, Z. Ciesielski na Skoku, P. Wawryniuk na Popradzie i St. Stanisławiak na Butanie. Ale najbardziej emocjonującym był piąty sukces - Wiesława Dziadczyka na Via Vitae, która w potędze skoku pokonała wysokość 220 cm! Puchar Narodów wygrali nasi jeźdźcy

w składzie: M. Kozicki (Brąz), H. Hucz (Deptak), J. Kowalczyk (Brzeszczot), P. Wawryniuk (Poprad).
Za nimi kolejne miejsca zajęły ekipy: 2. ZSRR, 3. NRD, 4. Francja, 5. Węgry.

Mistrzowie Polski 1969

Ujeżdżenie	Skoki	WKKW
1. Marian Kowalczyk	Jan Kowalczyk	Wojciech Mickunas
2. Gerard Froelich	Stefan Grodzicki	Mirosław Szefer
3. Wojciech Mickunas	Marian Kozicki	Stefan Kumorek